

La jugada del destí

Ja el coneixia; ens va presentar una amiga, la Nina, que està casada amb el Pep, amic d'en Ramon. Un dia em va trucar la meva amiga per convidar-me a anar amb ells un cap de setmana a conèixer el poble d'en Ramon, a Vilalba dels Arcs, a Tarragona, i jo vaig acceptar.

Va arribar el dia de marxar, tots en un mateix cotxe; érem com a nens: vam cantar i vam xalar molt durant les dues hores que durava el trajecte.

Vam arribar que es feia de nit a la finca de la família d'en Ramon, on passaríem el cap de setmana; ens hi esperaven els seus pares, la seva germana i la seva neboda, asseguts al voltant de la taula, al jardí.

Feia molt de temps que no contemplava una nit estelada tan clara com aquella nit. Van contar anècdotes divertides, històries de família..., va ser com si el destí m'hagués portat allà on jo mai no m'hagués imaginat i sense saber que era el meu destí.

Em vaig enamorar sense saber-ho; jo només anava a una excursió amb uns amics a conèixer un poble que m'havien dit que era tranquil i bonic, i jo vaig tornar amb l'home amb el qual volia compartir la meva vida, amb una família, i enamorada d'aquest poble que vaig adoptar com la meva llar.